

Greg James & Chris Smith

SUPER NORMAAL

EN DE SUPERSCHURKEN

JE HEBT GEEN SUPERKRACHTEN
NODIG OM EEN **HELD** TE ZIJN

Vertaald door: Willem Jan Kok
Geïllustreerd door: Erica Salcedo

moon

Oorspronkelijke titel: *Kid Normal and the Rogue Heroes*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Bloomsbury Publishing
© Greg James en Chris Smith, 2018
© Illustraties Erica Salcedo, 2018
© Vertaling uit het Engels: Willem Jan Kok, 2018
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2018
© Ontwerp omslag en binnenwerk: Marieke Oele

ISBN 978 90 488 4448 7

ISBN 978 90 488 4449 4 (e-book)

NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

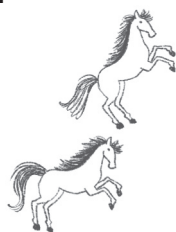

MIX
Papier van
verantwoorde herkomst
FSC® C005833

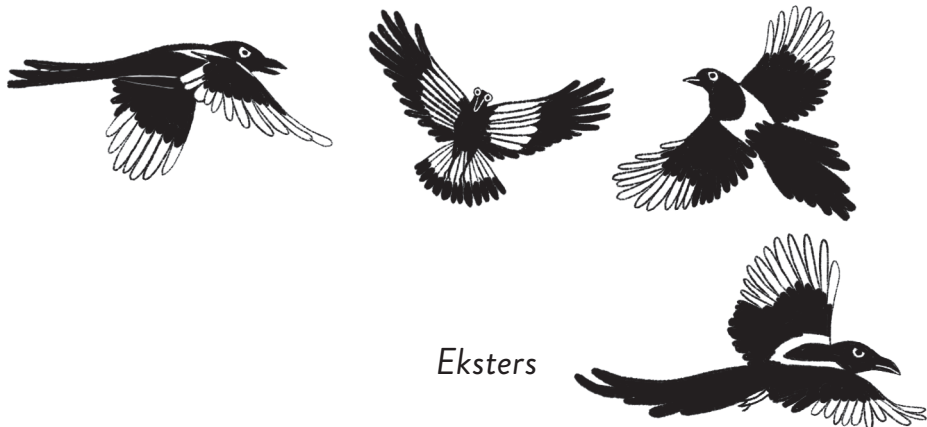
Voor Sylvia Bushell

1920-2017

Een echte heldin

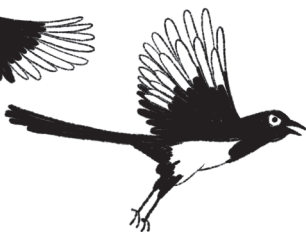

Eksters

*Eén is voor anders,
Twee voor gewoon,
Drie voor een dochter,
En vier voor een zoon.
Vijf staat voor zilver,
En zes voor goud,
Zeven voor 't geheim
Dat je altijd behoudt.*

1

De Schatten van Amasis

Het is niet eenvoudig om aan het hoofd te staan van een groep misdaad bestrijdende superhelden, zeker niet als je het niet aan je moeder mag vertellen.

En het is nog erger, dacht Murph Cooper, kijkend op zijn horloge, als je om halfnegen thuis moet zijn.

Hij had zijn moeder moeten beloven op tijd terug te zijn voor de speciale afhaalmaaltijd die ze altijd aten op de laatste dag van de vakantie. Maar het was al tien over halfacht en ze waren nog niet eens aan hun reddingsactie begonnen.

'Actie,' zei Murph tegen de rest van zijn team. **'Er-opaf!'**

Vijf paar voetstappen knerpten het grindpad op dat voor hen lag en dat naar een indrukwekkend stenen gebouw leidde. Aan een koperen handgreep van een van de toegangsdeuren hing een groot bord, waarop MUSEUM GESLOTEN stond te lezen.

Murph wenkte zijn team naar een kant van het pad,

waar ze zich verscholen achter een enorme sierfontein. 'Hier is het,' fluisterde hij, nog net boven het geluid van het klaterende water uit.

'En tegen wie moeten we het deze keer opnemen?' vroeg Mary. Het late middaglicht weerkaatste op haar felgele regenjas. 'Het is zeker te veel gehoopt dat HET ons een keer nuttige informatie heeft gegeven.'

Murph haalde iets wat op een telefoontje leek uit zijn broekzak en keek naar het groen getinte scherm. Dit las hij: OVERVAL GAANDE IN STADSMUSEUM... KOM IN ACTIE. Onder dit bericht stond een kaart waarop met een knipperende bliksemschicht stond aangegeven waar het museum zich bevond – en daar vlak naast een kleine, sierlijke letter 'Z', die hun eigen positie weergaf.

HET heette het apparaatje – hun enige communicatiemiddel met de Heldenalliantie. Murph had het een aantal maanden geleden gekregen van het hoofd van de Alliantie, juffrouw Flint. Dat was op de dag dat ze de jongste helden waren geworden die ooit in deze roemruchte geheimzinnige organisatie opgenomen waren.

Murph dacht terug aan die dag. Geen van hen had geweten wat ze moesten verwachten. En wat gebeurt er als je eenmaal Held bent geworden? Is er een speciale winkel waar je je pakje moet ophalen? Krijg je een riem met van die vakjes waarin je allerlei instrumenten

en handige snufjes kunt stoppen? Komt er een wijze, oude butler bij je thuis wonen die je goede raad geeft als dat hele Heldengebeuren je wat te machtig wordt?

Murph kende nu de antwoorden op al die vragen en die luidden – in willekeurige volgorde – **nee, nee en nee.**

Voor zover hij had begrepen, was de Heldenwereld behoorlijk veranderd sinds de ‘Gouden Eeuw’ van tientallen jaren geleden. Tegenwoordig opereerden Helden in de schaduw om niet te worden ontdekt en geen paniek te veroorzaken in een wereld die bang was geworden van alles wat een beetje anders was of moeilijk te begrijpen. Dus werden hun missies in het geheim uitgevoerd met het minimum aan informatie dat ze van de Alliantie kregen. Voor hen geen legers aanbidders meer, geen grote krantenkoppen en al helemaal geen pakjes. Maar, pakjes of geen pakjes, Murphs hart maakte altijd een klein sprongetje, als een dartel lammetje in de wei, op die paar momenten dat HET afgelopen zomer afging en het groene lichtje erop aangaf dat de Alliantie werk voor de Superzero’s te doen had.

‘Er staat alleen maar dat er een overval gaande is,’ zei hij tegen Mary, terwijl hij naar de gesloten voordeuren keek. ‘Maar daar kunnen we niet naar binnen – wie er ook binnen is, ze zouden ons gelijk zien.’

Het was een klamme dag en Murph voelde zijn

t-shirt aan zijn natte rug plakken. Hij keek omhoog om te zien of er nog een andere manier was om binnen te komen. Hoog in de honingkleurige stenen muur zag hij een raam op een kier staan. Eronder bevonden zich een brede richel en het knipperende rode lampje van een beveiligingscamera.

'Nellie,' fluisterde Murph, **'we moeten die camera zien uit te schakelen.'**

Het meisje, dat zich een beetje afzijdig had gehouden, stak zonder wat te zeggen haar duim omhoog en kwam van achter de fontein tevoorschijn. Ze heette Nellie en ze droeg, zoals altijd, een gerafelde spijkerbroek en een slobbertrui, al vielen de mussen nu van het dak. Ze sloop van de ene struik naar de andere om uit het zicht van de camera te blijven en rende toen met uitgestrekte hand en haar handpalm naar boven gericht op de muur af.

Boven het museum trokken donkere wolken zich nu samen. Daarna volgde het geluid van een enorme donderslag en plotseling was er een krakende bliksemschicht. Die sloeg in de camera die daarna met een vonkenregen op de grond viel. Een tweede, kleinere bliksemschicht had zich vertakt en leek te verdwijnen in Nellies hand, waarop nu blauwe, met elektriciteit geladen lijntjes dansten.

Met die gloeiende hand maakte ze een snijdende

beweging langs haar keel en daarna deed ze met beide handen alsof ze een verrekijker voor haar ogen had om duidelijk te maken dat de camera overleden was. Als je het zo opschrijft, lijkt het nergens op te slaan, maar doe het maar eens na met je handen en je ziet wat we bedoelen.

‘Goed gedaan, Nellie,’ zei Murph, die met de andere drie Superzero’s naar haar toe was gepend. ‘Oké,’ voegde hij eraan toe, en hij keek Mary aan. ‘Tijd om naar binnen te gaan. Mag ik je uitnodigen?’

Mary knikte, haalde een opgevouwen gele paraplu uit een zak van haar regenjas en drukte op het knopje van de hendel. ‘Daar gaat-ie!’ zei ze tegen de rest.

‘Wáár gaat wíe? Moeten we hem volgen?’ vroeg Billy, die op dit soort momenten vaak de stem van naderend onheil was.

Mary keek Billy een beetje geïrriteerd aan. ‘Ik bedoel natuurlijk dat je je moet vasthouden,’ legde ze geduldig uit.

Billy trok een pruillip, de alom bekende gezichtsuitdrukking waarmee je wilt zeggen: ‘Sorry, hoor.’

Ze pakten allemaal een stuk van de parapluhendel vast en stegen op als... tja, waarmee moet je dat nou vergelijken? Ze leken wel een trosje vliegende kinderdruiven. Een vijfpersoonsvis aan de haak. Maar het meest leken ze nog op vijf kinderen, hangend aan een vliegende paraplu.

Mary leidde ze naar de richel onder het raam.

‘Wat valt er binnen eigenlijk te stelen, denken jullie?’

vroeg Murph, toen ze in de lucht hingen. Hij woonde nog niet zo lang in deze stad en wist eigenlijk niet eens dat er een museum was. ‘Is er iets wat heel veel waard is?’

De anderen haalden hun schouders op.

‘Ik geloof dat er een tentoonstelling is over de geschiedenis van kaasschaven of zoiets,’ fluisterde Billy.

‘Mijn vader zei dat de ver-

zameling houten blaasinstrumenten erg de moeite waard is,’ zei Hilda, het vijfde lid van de Superzero’s. Haar rode krullen kietelden tegen Murphs neus. ‘Ze schijnen de oudste fagot van de hele streek te hebben,’ voegde ze er enthousiast aan toe.

MARY PERKINS
alias Ari Kanari

GAVE:

Terreinduiken

(Vliegen, met of zonder paraplu. Zij vliegt liever met. Jij toch ook?)

Murph trok een bedenkelijk gezicht. 'Ik denk niet dat iemand die zal willen stelen,' antwoordde hij. 'Je zou er iedereen waarschijnlijk wel een plezier mee doen. Kom, laten we naar binnen gaan en zelf eens kijken.'

De vijf Superzero's wurmden zich op de richel en lieten zich een voor een zakken door het open raam, een nauwelijks verlichte zaal in. Langs de muren stonden vitrines met hoeden erin.

Je zult het altijd zien: in een museum dat inderdaad een collectie kaasschaven bezat, hadden zij de pech te zijn terechtgekomen in de Hoedenzaal, de minst interessante zaal van het hele gebouw, misschien wel van de hele wereld.

'**Saaiste. Museum. Ooit,**' zei Murph zachtjes, nadat hij de tekst op de dichtstbijzijnde vitrine had gelezen, die luidde:

Deze hoed werd gedragen door Sir Thomas Wimpole op de dag dat zijn achterachter-nicht de veertiende hertog van Carlisle trouwde. Het is een prachtig voorbeeld van het hoedenvakmanschap ten tijde van de vroege negentiende eeuw, gemaakt van Canadees ottervel van de hoogste kwaliteit met muizenbont ter verfraaiing. Mijn hemel, Murph, waarom sta je die belachelijke tekst nog te lezen?

Murph beseftte dat die laatste zin niet op de begeleidende tekst stond, maar dat Mary die in zijn oor had gefluisterd.

‘Sorry,’ zei hij, ‘maar welke gek zou het in zijn hersens halen om hier ook maar iets te willen stelen?’

‘Ze zijn hier niet voor die hoeden –’ begon Mary.

‘Nee, natuurlijk niet. Wie wil er nu een hoed met dit weer?’ onderbrak Billy. ‘Daar zou je hoofd van gaan zweten.’

‘Nee. Ik bedoel dat de hoeden de moeite van het stelen niet waard zijn, maar –’ probeerde Mary weer.

‘En deze dan? Vind je die niet mooi?’ riep Hilda. Ze stond voorovergebogen bij een andere grote vitrine. ‘Deze is echt goddelijk, kijk! Een echte paardenhoed uit de jaren twintig van de vorige eeuw! Er zitten zelfs gaten in voor zijn oortjes.’ Billy en Nellie liepen naar haar toe en zelfs Mary raakte een beetje geïnteresseerd.

Nog een lastige kant van het leiden van een team misdaad bestrijdende superhelden, dacht Murph, is ervoor te zorgen dat de leden niet afgeleid raken door rare hoeden.

‘Kunnen we ons weer even concentreren, alsjeblieft?’ zei Murph knarsetandend. ‘Mary wilde net iets belangrijks zeggen.’

‘O, ja,’ zei Mary. ‘Ik wilde zeggen dat wie dit museum

aan het overvallen is *hier* voor is gekomen.' Ze wees naar een felgekleurde poster bij de uitgang van de zaal.

De Zero's keken elkaar aan met opgetrokken wenkbrauwen en riepen tegelijkertijd 'Oooooo!' Mary knikte tevreden.

De vijf liepen op hun tenen naar de uitgang en Hilda keek nog een keer verlangend om naar haar geliefde paardenhoed.

Ze kwamen bij een donker portaal rondom een brede stenen trap die naar beneden leidde. En nu ze de hoedenzaal hadden verlaten, konden ze voetstappen horen en een zacht gerinkel dat van de verdieping onder hen kwam – absoluut het geluid van mensen die iets in hun schild voerden.

Murphs aandacht werd getrokken door een glimmend rood kastje aan de muur. Toen hij dichterbij ging kijken, begon er iets groens op te flikkeren: **ALARM-SYSTEEM BUITEN WERKING.**

Murph gebaarde dat de Superzero's naar de trap moesten gaan. Toen ze over de leuning naar beneden keken, zagen ze een verdieping lager een lichtstraal bewegen, afkomstig van een zaklantaarn. Ze hoorden mensen fluisteren en op een gegeven moment hoorden ze een vrouwenstem zeggen, alsof ze een kind toesprak: 'Kom maar bij tante, schatjes...'

Er ging **een rilling** over Murphs lijf, alsof iemand ijsklontjes in zijn nek had gegooid. Welke dief is zo gek om zichzelf 'tante' te noemen? Hij hield een vinger voor zijn mond om iedereen tot stilte te manen en gebaarde naar zijn medehelden dat ze hem moesten volgen. Samen liepen ze de donkere trap af...

Penelope Travers bezat een van de mooiste verzamelingen Egyptische oudheden van het land. Hoewel, wettelijk gesproken bezat ze die niet echt, omdat de meeste voorwerpen gestolen waren. Ze *had* in ieder geval in haar statige familiehuis een grote verzameling Egyptische oudheden staan en ze was van plan daar deze avond wat aan toe te voegen. Haar inbrekersogen glinsterden als de kostbaarheden waar ze naar op zoek

was, terwijl ze rondwaggelde en zich verlekkerde aan die blinkende schatten waarmee de vitrines van het museum vol stonden. ‘Heb je het alarmsysteem uitgeschakeld, Hugo?’ beet ze een keurig geklede jongeman toe.

‘Ja, tante,’ antwoordde Hugo onderdanig. Hij had een tijdje op een kastje aan de muur staan tikken. **‘We’re ready to rock and roll.’**

‘Stel je niet zo aan en spreek je moerstaal,’ blafte Penelope en ze stak een vermanende vinger naar hem op waaraan een deftige, met edelstenen ingelegde ring zat. ‘Waar is mijn andere neefje? Kom hier, grote, dikke treuzelkont.’

Er kwam een derde figuur aan gesjokt. Dat was een enorme vetzak die een hemd droeg waarvan de knopen op springen stonden door de bolle buik die eronder zat.

‘Heb je de tassen, Rupert?’ vroeg ze.

‘Yep,’ antwoordde hij. Rupert was niet zo’n prater.

‘Dan is het nu tijd weer eens wat fraais aan mijn verzamelingetje toe te voegen,’ fluisterde Penelope Travers. ‘Laten we beginnen met poesje lief daar.’

Met moeite liep ze naar een sokkel midden in de zaal waarop een gouden beeld van een kat met groene juwelenogen stond te blinken. **‘Kom maar bij tante!’** zei ze als tegen een klein kind en ze stak een klamme hand uit.

Maar op dat moment werd ze afgeleid door een raar geluid. Hoewel het natuurlijk onmogelijk was, klonk het als het geklikklak van paardenhoeftjes. De aanstaande kattendief keek over haar schouder, maar kon door het duister niets zien.

Toen ze weer voor zich keek, was de gouden kat verdwenen.

'Waar is-ie?' gilte Penelope graaiend in de richting van de sokkel. Ze keek als een dolle in het rond, alsof de schat als een echte kat een stukje weggelopen was en ergens vlakbij aan haar achterste zat te likken.

Even dacht ze dat ze iets geels aan de andere kant van de zaal zag. Met samengeknepen ogen tuurde ze in de verte. **'Er zijn daar mensen. Ru-PERT! Pak ze!'**

'Tot uw dienst, tante,' gromde Rupert. Hij sjokte naar een enorme gouden sarcofaag aan de andere kant van de zaal. Er stond een bordje op:

De mummie van farao Amasis
NIET AANRAKEN

'Ik zie niemand, hoor, tante. Alleen een mummie,' riep Rupert.

'Ga ze dan zoeken!' sprak Penelope bazig van achter de vitrines. **'Ze moeten zich ergens hebben verstopt.'**

Rupert schuifelde in de richting van de rechtop-

staande tombe. Hij stak zijn hand uit om de deksel te openen en te zien of iemand zich erin verschool.

'Kom maar bij neefje, mummie,' mompelde hij in een flauwe poging zijn tante te imiteren.

Plotseling barstte de sarcofaag open. Eeuwenoude zwachtels vlogen alle kanten op als serpentine op het bizarste feest ooit en Rupert schreeuwde het uit van angst, terwijl de goed bewaarde resten van farao Amasis de doodskist uit schoten en op hem af zeilden.

Hij draaide zich om, duwde zijn tante uit de weg en stoof de zaal uit, de trap af.

Achter de tombe keek Billy op-

zij naar Murph, die zich in de schaduw van een nabije sfinx had verstopt, en stak met een grote duim een grote duim naar hem op.

Hugo, het andere neefje van Penelope Travers, had vol afschuw toegekeken hoe zijn grote dikke broer ervandoor was gegaan. Hij wilde hem net achterna gaan, toen hij werd tegengehouden door zijn tante.

'Niet zo snel,' schreeuwde ze. 'Ik ben hier niet helemaal naartoe gekomen om zonder iets van al dit fraais naar huis te gaan. **Terug jij en zorg ervoor dat je iets blinkends voor me snaait. NU!**

Hugo was bang van opblaasmummies, maar nog veel banger van schreeuwende tantes. Hij sloop op de tast door de zaal in de hoop iets te kunnen stelen en er dan snel vandoor te gaan. Ineens zag hij een glimmende metalen kan die in z'n eentje op een vitrine stond. Hij graaide ernaar, maar op dat moment kwam er van achter de vitrine een andere hand tevoorschijn die de kan tegelijkertijd aanraakte. Er verschenen onmiddellijk blauwe elektriciteitslijntjes kriskras over de hele

kan. Hugo's lichaam maakte schokkende en dansende bewegingen toen Nellies elektrische lading dwars door hem heen ging. Hij trok zijn hand snel terug en racete zijn broer achterna de trap af.

'Waardeloos stel,' verzuchtte Penelope en ze rechtte haar rug. 'Nou ja, zoals het aloude gezegde luidt: als je wilt dat er iets gestolen wordt, steel het dan zelf.'

Ze stommelde naar de dichtstbijzijnde vitrine, waarin dierenbeeldjes tentoongesteld waren: krokodillen, katten, slangen en, helemaal vooraan, twee minipaardjes.

'**Tot hier en niet verder!**' sprak een stem achter haar. Penelope draaide zich verschrikt om.

In de deuropening, met zijn handen in zijn zij – de internationaal erkende Heldenhouding – stond een jongen. Zijn haar zat in de war en hij droeg een sjofele spijkerbroek, maar hij keek haar vol zelfvertrouwen koeltjes aan.

'**En wie ben jij dan wel, klein opdondertje?**' zei de dievegge minachtend.

'Je kunt me nog meer vertellen, maar je bent mooi uit gewinkeld,' zei Murph.

'Nou, dat dacht ik niet.' Penelope probeerde tijd te winnen. 'Ik ga namelijk nu deze antieke beeldjes in mijn zak stoppen en dan ga ik weer eens op huis aan. En daar doe jij niets tegen.'

Ze stak haar hand in de vitrine, pakte de paardjes en

liep zo snel als ze kon de zaal uit. Net toen ze boven aan de trap was aangekomen, besloot ze de paardjes van dichtbij te bewonderen. Nu ze wist dat één miezerig ventje de oorzaak van alle chaos was geweest, was ze ervan overtuigd dat ze snel weer thuis aan de thee zou zitten met haar antieke Egyptische paardenbeeldjes voor zich op de tafel in haar herenhuis.

‘Kom maar, mooi paardje,’ zei ze zachtjes, terwijl ze een van de beeldjes voor haar gezicht hield. ‘Laten we weggalopperen. Weg van deze malle jongen.’

Op het moment dat Penelope zich realiseerde dat het wel een héél realistisch beeldje was, sprong het paardje naar voren en beet haar hard in haar neus. Ze gilte het uit van de pijn en gooide het minipaardje van zich af.

‘Voorzichtig!’ riep iemand van achter een boekenkast.

Hilda kwam tevoorschijn en sprintte naar het paardje dat op de stenen vloer lag.

‘Artax, gaat het?’ fluisterde ze. Het paardje hinkte geruststellend. Hilda keek Penelope woedend aan. ‘Niemand komt aan mijn paardjes!’

Op dat moment beseft Penelope dat ze het tweede paardje nog in haar andere hand had. Ze gilte het uit toen dat paardje een prachtige pirouette maakte en haar vervolgens recht in het gezicht schopte. Ze verloor haar evenwicht en viel languit de trap af, zwaaiend met haar armen en met een gezicht dat trilde als een plumpudding op een wasmachine.

De vijf Superzero's verzamelden zich boven aan de trap en keken neer op de nu bewusteloze inbreekster.

'Gefeliciteerd, Hilda. Goed gedaan,' zei Mary, die vanaf het plafond naar beneden zeilde. In haar ene

hand hield ze haar paraplu en met haar andere hand hield ze het gouden kattenbeeldje stevig vast. 'En lekker, die exploderende mummie, Billy.'

Billy grijnsde. 'Het was Murphs idee,' gaf hij toe.

'Dat zijn onze beste ideeën meestal,' zei Mary. Ze keken allemaal in de richting van hun leider.

Murph moest ervan blozen en hij zette HET aan zijn mond. **'Alliantie, meldt u zich. De Superzero's hier. Verdachten in museum uitgeschakeld. Stel GAME op de hoogte.'**

'Begrepen, Superzero's,' sprak een rustige stem in zijn oor. 'De politie is al onderweg. Verlaat uw positie en laat u niet zien. Goed gedaan.'

Terwijl hij de verbinding verbrak en het scherm blanco werd, keek Murph zijn vrienden tevreden over

het goede resultaat aan. Toen keek hij op zijn horloge. Het was vijf voor halfnegen.

'Wraaaaagh! Ik kom te laat voor het eten!'

Mary lachte en flapte haar paraplu droog. 'Lift naar huis nodig?'

Buiten het museum werd Penelope achter in een politiebusje geduwd.

‘Maar er zijn daar kinderen,’ stamelde ze. ‘Minstens twee. En eentje daarvan is misschien elektrisch geladen. En een andere had paarden. Minipaardjes. Een van die paardjes heeft me gebeten!’

‘Natuurlijk, mevrouw, we stellen direct een onderzoek in,’ zei de politieagent met gespeelde ernst. Een paar weken later zou hij een medaille krijgen voor het gevangenzetten van een van ’s lands beruchtste kattendieven. ‘We zetten een paar minipaardendetectives op de zaak, maakt u zich geen zorgen. Maar nu, hup, netjes de wagen in.’

Hij hielp de nog steeds klagende Penelope verder het busje in. Niemand had de gele flits gezien die vanaf een richel hoog in het museumgebouw het lage wolkendek in vloog.

Murph kon dauwdruppels zien schitteren op Mary’s haar en op haar wollen sjaal, toen ze door het wolkendek heen braken en boven de stad scheerden. Haar ene hand had de paraplu stevig vast – de andere had ze om zijn middel. In de verte, richting het westen, versierde de ondergaande zon de randen van de wolken met een roze randje. Het zag eruit als een enorm bord aardappelpuree met een mooi, dun laagje aardbeinglazuur – dat klinkt vies, maar het zag er echt heel mooi uit.

Murph voelde zich echter – letterlijk én figuurlijk – een beetje opgelaten. Vanaf het moment dat Mary Murph een paar maanden geleden had gered door hem bij zijn hand te grijpen net voordat hij op de stoep te pletter zou zijn geslagen en ze hem in veiligheid had gevlogen, leek het alsof de wijzer van zijn stuntelmeter telkens omhoogging wanneer zij met z'n tweeën waren. En nu ze in stilte boven de rozig witte wolkenflarden vlogen, schoot die meter in het **rood**.

Om de spanning wat te doorbreken vroeg hij: 'Doet je nieuwe paraplu het een beetje? Ik dacht dat je zei dat je eigenlijk geen paraplu meer nodig had om je te helpen vliegen.'

'Nou, weet je, het gaat gewoon gemakkelijker mét paraplu. Het helpt me om me beter te kunnen concentreren. Logisch toch?' antwoordde Mary luchtig.

Murph vond het helemaal niet logisch, maar hij was zo blij dat de stilte doorbroken was dat hij zomaar een zenuwachtig hinniklachje gaf.

Mary keek hem veelbetekenend aan. 'In ieder geval, genoeg gekletst. Je bent al veel te laat.' En daarop vlogen ze door de wolken met het aardbeienglazuur naar beneden.

Om halfnegen precies stapte Murphs moeder de voordeur uit en keek boos de weg af.

'Murph!' riep ze, maar ze zag hem niet.

'Ja?' sprak een onschuldig klinkend stemmetje achter haar. Ze draaide zich om en zag haar jongste zoon de trap af huppelen als een onbezorgd elfje dat al uren thuis was.

'Eh... O. Ik heb je niet horen binnenkomen,' zei ze verbijsterd. 'Nou ja, kom, ik heb Chinees gehaald, omdat het de laatste dag van de vakantie is. Ik zou maar gauw gaan zitten, voordat je broer alle kroepoek op-eet.'

'Bewaar nog wat voor mij, Andy, ontzettende hebberd,' riep Murph en hij rende de keuken in.

Dat hebben we vanavond weer eens goed gedaan, dacht hij bij zichzelf. Een diefstal voorkomen – en mooi op tijd voor de babi pangang. Misschien is dat Heldengebeuren helemaal nog niet zo ingewikkeld.

Als hij eens had geweten hoezeer hij zich vergiste.

ERGENS HEEL VER WEG zat een zwartgeklede man op de koude stenen vloer van zijn cel en luisterde.

Met zijn ogen dicht en zijn hoofd schuin omhoog struinde hij met zijn supergevoelige gehoor de bovenwereld af, zoals je zenders zoekt op een radio. Hij

luisterde naar gesprekken die kilometers ver weg werden gevoerd en ziftte ze zoals een goudzoeker het riviervliet zeeft, geduldig op zoek naar die paar klompjes goud die hij kon gebruiken om een ontsnappingsplan te smeden.

Jarenlang had hij zitten luisteren en had hij niets bruikbaar gehoord. Maar nu was er eindelijk iets veranderd. Hij had het geroken in de zilte lucht, alsof ergens ver weg het tij was gekeerd.

Het was tijd. Tijd om zijn levenswerk weer op te vatten.

De man in het zwart deed zijn wrede ogen open. Hij stak een bleke, spichtige hand uit en pakte een steentje.

In zijn zwarte versleten kleren leek hij net een oud vogeltje met een gebogen rug. Hij boog zich voorover en gebruikte het steentje om op de granieten vloer te schrijven. Het maakte een afschuwelijk krassend geluid – maar er was niemand die het hoorde behalve zichzelf. Er was in dertig jaar niemand anders zijn cel binnengekomen.

Maar dat zou snel veranderen.

Hij stopte pas met schrijven toen hij omringd was door letters – grote, ongelijke, witte letters.

Hij hoorde het gesnor van een camera, terwijl die inzoomde op de boodschap en hem doorzond naar een

scherm ergens in de bovenwereld.

De boodschap op de stenen vloer luidde:

Ik ben bereid te praten.

Stuur Supernormaal.

2

De gevoelsantilope van meneer Flash

Op de eerste dag van het nieuwe schooljaar werd Ian Flash om vijf uur 's ochtends gewekt door een prachtig, donzig winterkoninkje dat voor zijn slaapkamerraam zat, op een tak waar de dauw van afdruppelde. Het twinkelde een lieflijk liedje, alsof het vogeltje het begin van de mooie, nieuwe dag wilde verwelkomen.

'KOP DICHT!' schreeuwde meneer Flash het onschuldig kijkende vogeltje toe.

Het winterkoninkje viel bewusteloos op de grond. (Hoewel we alle vogelliefhebbers duidelijk willen maken dat het beestje er geen blijvende schade aan heeft overgehouden.)

Meneer Flash liep kwaad terug naar zijn bed – en stootte onderweg zijn teen aan een reusachtig haltergewicht. Hij keek in de spiegel en puntte zijn grote roodharige snor met een kam die hij daar speciaal voor had gekocht. Toen begon hij aan zijn ochtendgymnastiek.

Eerst drukte hij zich vijftig keer op en deed hij evenzoveel spreidsprongen. Daarna stormde hij de trap af voor zijn vroege-ochtendloopje.

Hij smeed de voordeur achter zich dicht en kneep boos zijn ogen toe tegen de opkomende zon – alsof die hem persoonlijk wilde lastigvallen door hem in de ogen

te schijnen. Toen sprintte hij weg en leek hij ineens te zijn verdwenen in de stofwolk die hij achter zich liet.

Meneer Flash was leraar op Murphs school. Eigenlijk was hij Murphs minst favoriete leraar, omdat hij geen gelegenheid voorbij liet gaan Murph te pesten met het feit dat hij geen superkracht had – geen Gave, zoals ze dat noemden in de geheime wereld waarin Murph per ongeluk terecht was gekomen. De Gave van meneer Flash zelf was het ontwikkelen van een duizelingwekkende snelheid, wat hij nu tijdens zijn ochtendsprint demonstreerde.

Vijf minuten later stond meneer Flash weer bij zijn voordeur met een rood aangelopen hoofd en zwetend als een otter.

Het winterkoninkje, dat zich inmiddels een stuk beter voelde, keek om een hoekje van het huis zenuwachtig toe. Het vogeltje durfde geen geluid te maken tot het de leraar naar binnen had zien gaan, maar toen zei het zachtjes ‘piep’ – wat eigenlijk een heel grof woord is, maar gelukkig spreek je geen Vogels. En als je dat wel doet, herhaal het dan thuis niet tegen je moeder, want daar kunnen we een hoop last mee krijgen. Wat vogelstrontvervelend voor ons zou zijn.

Binnen, in de brandschone keuken, stommelde meneer Flash wat rond op zoek naar ingrediënten voor een enorme proteïneshake. Hier volgt het recept:

De ochtendshake van meneer Flash

5 rauwe eieren

8 bananen

1/2 liter melk

een handje vlaszaad (dat hij voor de gein Flashzaad noemt)

200 gram rauwe tartaar

1 rode ui

1/2 avocado

Ook dit is iets wat je niet thuis moet proberen. Het is te smerig voor woorden. Maar meneer Flash werkte het in één teug naar binnen. Toen hij het ophad, veegde hij zijn mond af met de achterkant van zijn hand en liet hij een boer, zo hard en zo vies als die van een jonge mannetjesolifant.

Meneer Flash had zin in zijn eerste schooldag na de vakantie. Hij was leraar GP, het Gave Practicum. Hij moest zijn leerlingen helpen hun Gaven te ontwikkelen en ze te beheersen. Dat ging vaak gepaard met een hoop geschreeuw tegen hen— en dat deel van zijn baan vond hij het leukst.

Na hun eerste jaar op De School werden de leerlin-

gen verdeeld in twee groepen. Meneer Flash had de leiding over de 'talentenklas' – leerlingen die krachtige en nuttige Gaven hadden en die misschien ooit geschikt zouden zijn om de Heldenalliantie te versterken. De leraar mikte tevreden een paar boterhammen in de broodrooster, zette de waterkoker aan voor de thee en krulde zijn rossige snor. Wat was hij blij dat hij de andere groep – **'HET UITSCHOT'**, zoals hij ze noemde – geen les hoefde te geven.

Kinderen met rare Gaven? Die minipaardjes lieten opdraven of hun handen als een ballon konden opblazen? Pff, wat een tijdverspilling.

Maar terwijl hij wat bestek netjes op een groot dienblad legde, dwaalden zijn gedachten af naar zijn minst geliefde leerlingen, die, zoals je inmiddels wel zult hebben begrepen, Murph en de rest van de Superzero's waren. Toen Nektar, een idioot wespenmens, vorig jaar De School had aangevallen, hadden Murph en zijn vrienden de zaak gered toen alle anderen gevangengenomen waren, of door toedoen van gedachtegeleiders in gewillige slaven waren veranderd. Maar in plaats van dat meneer Flash daar dankbaar voor was, was hij dat verre van. Eigenlijk was hij zo ver verwijderd van dankbaar dat als Dankbaar een plaats in Australië zou zijn, meneer Flash ergens in Schotland te vinden was.

En om het allemaal nog erger te maken waren de Su-

perzero's dankzij hun acties ook nog eens benoemd tot leden van de Heldenalliantie – een ongelooflijk zeldzaam voorrecht.

Wat een dwaasheid; hoe hadden ze het daar in hun hoofd gehaald? tierde meneer Flash in zichzelf, terwijl hij boos een mok thee maakte. Het is moeilijk om dat boos te doen, maar het lukte hem.

Toen hij het dienblad voor het ontbijt klaargezet had, stapte hij even naar buiten. Het winterkoninkje snuffelde aan een bloem aan de rand van het grasperk.

'OPGEOPELD, SCHIJTLIJSTER, OF WAT JE OOK MAG ZIJN!' bulderde meneer Flash in de richting van het vogeltje.

Het winterkoninkje fronste minachtend een van zijn wenkbrauwen en fladderde weg, terwijl meneer Flash de bloem plukte en er voorzichtig mee terug naar de keuken liep. Hij zette hem in een vaasje op het dienblad.

'Jan! Waar blijft mijn ontbijt?' kwam plotseling een schrille stem van boven.

'Ik kom eraan, moeder!' antwoordde meneer Flash. Hij dacht nog even woedend terug aan de Superzero's, pakte het dienblad van het aanrecht en liep de trap op.

Om precies acht uur kwam meneer Flash aan bij het schoolplein voor De School, nadat hij de vijftien kilo-

meter vanaf thuis in net iets minder dan drie minuten had afgelegd, waarbij hij niet alleen het snelheidsrecord over land had verbroken, maar er ook in was geslaagd onopgemerkt te blijven. Hij vond het een beetje vreemd dat de directeur van De School, meneer Soepers, hem bij het hek stond op te wachten. De man droeg een chic jasje en lachte hem een beetje gespannen toe.

‘Goeiemorgen, meneer Flash,’ zei meneer Soepers. Met zijn glanzend witte tanden en zijn ingevette haar zag hij eruit als een held uit een stripverhaal.

‘WAT DOET U HIER?’ antwoordde meneer Flash botweg.

De glimlach van de directeur werd nog een tikkeltje geforceerder. Als je dicht bij hem had gestaan, had je kunnen zien dat hij kramp in zijn kaken had.

‘Ik wilde gewoon even met je praten voordat de school straks weer begint,’ begon hij en hij gebaarde naar meneer Flash dat hij hem moest volgen. Hij liep in de richting van de ingang van De School over het nog verlaten plein. ‘Niets ernstigs en niets om je zorgen over te maken.’

Hier volgt wat goede raad die je later op je werk van pas kan komen: als je baas je vertelt dat er niets is om je zorgen over te maken, moet je je *onmiddellijk* zorgen gaan maken en misschien wel onder ogen zien

dat je leven op het punt staat te worden **verwoest**. Meneer Flash was direct op zijn hoede, als een antilope op de Afrikaanse steppe die lucht krijgt van een stel hongerige leeuwen.

‘Ik ben zeer, zeer onder de indruk geraakt van de wijze waarop je vorig jaar hebt lesgegeven...’ vervolgde meneer Soepermans.

Als je baas je vertelt dat je je geen zorgen hoeft te maken en je direct daarna een compliment geeft, is dat nog een luider signaal dat je **wereld op instorten staat**.

‘En daarom,’ ging de directeur verder, ‘gaan we de zaken hier wat anders aanpakken.’

Meneer Flash voelde zich nu als een antilope die net met een poot was komen vast te zitten in een modderpoel, terwijl hij achternagezeten werd door een hele troep hongerige leeuwen.

‘Maar... ik ben toch nog wel leraar GP?’ raasde hij. Zijn snor trilde ongerust heen en weer.

‘O, ja, ja, ja, natuurlijk,’ stelde meneer Soepermans hem gerust. ‘**Zeker, zeker, zeker.**’ Nu overdreef hij. ‘Ik wilde het met je hebben over je klas. De talentenklas.’

De gevoelsantilope van meneer Flash voelde nu de eerste leeuwenbeet aan zijn antilopenachterste. De talentenklas lag hem na aan het hart en hij had er een hekel aan als iemand aan zijn stoelpoten zaagde. En zoals hij terecht had vermoed, was dat precies wat meneer

Soepermans op het punt stond te doen.

‘Ik weet dat je er altijd nogal... eh... hoe zal ik het zeggen... aan hecht zelf de leerlingen voor de talentenklas te selecteren op basis van de uitslag van de TOP,’ vervolgde de directeur. Hij doelde op de Talent Ontwikkelings-Proef, de gruwelijke stormbaan voor eerstejaars, die voor meneer Flash het hoogtepunt van het schooljaar was. ‘Maar ik geloof dat de gebeurtenissen van het vorige kwartaal hebben uitgewezen dat de TOP niet per se de juiste manier is om erachter te komen welke leerlingen Alliantiemateriaal zijn. De Superzero’s zijn tenslotte net de jongste leerlingen geworden die ooit zijn opgenomen in de Heldenalliantie en hun resultaten zouden zwaar onvoldoende zijn geweest als de proef niet door dat... eh... wespenmanneltje zou zijn verstoord.’

Meneer Flash maakte een geluid als dat van een stofzuiger vol slagroom die per ongeluk op de blaasstand is gezet.

‘ZIJ?’ blies hij vol afschuw. ‘Dat stel halfbakken tosti’s zonder kaas? Die worden nooit Helden! Ze...’

‘... *zijn* al Helden,’ onderbrak meneer Soepermans hem. ‘En het is niet jouw zaak de besluiten van de Alliantie in twijfel te trekken.’

Meneer Flash keek hem aan alsof hij het wel degelijk zijn zaak wilde maken. Een zaak met een mooi ge-

meubileerd kantoor, een website en met alles wat erbij komt kijken – maar de directeur smoorde zijn volgende woede-uitbarsting in de kiem met een waarschuwend de wenkbrauw. Het gezicht van meneer Flash nam een kleur aan die een kleurenwaaier als ‘vuurrood’ zou beschrijven.

‘Mijn besluit staat vast: de Superzero’s komen bij jou in de talentenklas,’ zei meneer Soepermans tot slot. Hij draaide zich om en liep door de klapdeuren de nog donkere school binnen. Hij voelde zich een echte manager.

Meneer Flash zakte tegen de muur aan. Zijn gevoelsantilope lag nu verspreid over een gebied van twintig vierkante meter, uiteengereten door gieren. Het schooljaar had niet slechter kunnen beginnen.